

DENNIS
JÜRGENSEN

HOLUBÍ
KREV

HOLUBÍ KREV

© Dennis Jürgensen and JP/Politikens Hus A/S 2022
in agreement with Politiken Literary Agency

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Michaela Weberová, 2024
Cover © Martin Kopecký, 2024
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2024

ISBN 978-80-277-4746-7 (pdf)

DENNIS JÜRGENSEN

HOLUBÍ KREV

přeložila Michaela Weberová

VENDETA

1. kapitola

Připadalo mu to jako vchod do pekla.

Ve fantazii Aarona Frische se vlhký vzduch vanoucí z otvoru naplnil sírou, utrpením a vzdálenými výkřiky. Mladík pod tím dojmem nevědomky o pár kroků ustoupil a těžké železné dveře se zhouply v pantech.

„Kam až půjdeme?“

„Až do hořkého konce,“ odvětil Horst Böttger s úšklebkem.

Byl to Aaronův první úkol v roli průzkumníka u firmy Berlin Bunker Protocol. Už teď litoval, že raději nevezal nabízené místo v kavárně. Bylo sice hůř placené, ale v příjemnějším prostředí, mohl se tam zadarmo najíst a chodila tam spousta mladých žen. Některé by mu jistě rády poskytly i něco víc než jen flirtování a spropitné. Po pracovní době. Alespoň tak mu to říkal kamarád ze školy.

U Berlin Bunker Protocol ho nic takového nečekalo. Někteří jeho kolegové vysedávali v teplé kanceláři hned vedle kávomatu, ale tady v terénu byl jenom s Böttgerem, který v umolousané kombinéze a ošoupaných botách působil jako historický relikv. V jeho kulatém obličejí nikdy nechyběl špaček doutníčku, který příšerně páchl, jak si ho znovu a znovu zapaloval. Kdo dnes ještě kouří doutníčky? Kdo ještě vůbec kouří? Rozhodně Horst Böttger, doyen firmy, který podle

vlastních slov zmapoval pětadvacet kilometrů podzemních chodeb a tolik čtverečních metrů bunkrů, že by se na ně vešlo dvacet fotbalových hřišť.

I označení VÝCHODNÍ 32 na vnitřní straně zrezivělých dveří pocházelo právě od Böttgera, protože bunkr nebyl zanesený v žádné dostupné starší dokumentaci. Mnoho podzemních prostor z druhé světové války upadlo v zapomnění a jejich úkolem bylo každý nově objevený bunkr zmapovat. Dveře, místnosti, chodby a schody, to všechno bylo třeba zaevidovat. Firma Berlin Bunker Protocol prováděla průzkum a následně se rozhodovalo, jestli by se daný komplex dal prakticky využít. Třeba ke skladování – v jednom starém bunkru například zrálý sýry – nebo k položení potrubí, aby se zbytečně nemuselo zakopávat do země.

Stálý parťák Horsta Böttgera ležel doma se zlomenou nohou, protože spadl z kuchyňských schůdků. Předák ovšem Aaronovi namluvil, že jeho kolega přišel k úhoně při průzkumu podzemního systému v Charlottenburgu-Wilmersdorfu. Prý mu prokousla botu nakažená krysa. Jen ať se ten zelenáč hned zkraje naučí troše respektu.

„Jak to, že to tu objevili až teď?“ zeptal se Aaron, když Böttger nastavoval mobilní 3D skener.

„Občas se to stává,“ zamumlal Böttger přes doutníček. „Staré nákresy zmizely při pádu Berlína v pětáctýřicátém. VÝCHODNÍ 32 byl skrytý za boudou.“

Kývl hlavou k velké hromadě oprýskaných desek ležících za nimi.

Aaron se otrásl. Listopadové ráno bylo mrazivé. Stáli na uzavřeném zadním dvorku. V rohu se tyčil vysoký kaštan. Patřilo to tam starému podivínovi, který nedávno zemřel. Dědicové chtěli pozemek prodat, a tak boudu rozebrali a za uschlým ostružiním narazili na železné dveře. Zahradníci prostor vyčistili, aby se k nim dalo dostat.

„Jestli máme prozkoumat každý kout, bude to trvat hodiny.“
„Nejsme tu na výletě,“ opáčil Böttger. „Je to naše práce.“
„Tam dole toho asi moc neuvidíme.“

„Jednou jsem zahlédl krysu velkou jako jezevčík.“

Böttger si zkušeně přehodil doutníček z pravého koutku úst do levého a vykročil do tmy. Aaron zůstal stát.

„Jsi snad srab?“ ozvalo se ze zejícího otvoru. „Mám radši zavolat svojí ségře?“

Aaron váhavě vešel za ním. Pohltila ho temnota. Böttger rozsvítil čelovou svítilnu na helmě. Aaron ho napodobil. Měl s sebou ještě silnou baterku, která měla doplnit světlo z čelovek.

„Zas tak nebezpečné to přece není,“ řekl. „Nemůže na nás nic spadnout. Je to celé z betonu.“

„Mluvíš, jako bys tomu rozuměl,“ poznamenal Böttger. „Ale co uvolněné nosníky nebo díry v podlaze? Ty je potřeba včas zmerčit a od toho jsi tu ty, protože já budu měřit, takže jdi první. Tak koukej mazat.“

Aarona tímhle plánem zrovna nenadchl, ale poslechl ho. Po nějakých osmi nebo deseti metrech narazil na hrubé kamenné schodiště vedoucí několik pater pod zem. Toužebně se ohlédl ke dveřnímu otvoru, který připomínal romantický obraz. Motivem byl kousek zdi sousedního domu a výřez kaštanu. Obraz se pomalu zužoval, jak se železné dveře přivíraly, až se nakonec převážily a s ohlušující ranou se zabouchly. Zamknout se ovšem nemohly. Řemeslníci zámek včera odvrtali.

Drama se naštěstí odehrálo jen v jeho fantazii.

Oba muži se opatrně vydali úzkou šachtou dolů. Aaron šel první a bděle svítil kamkoli, kde se něco pohnulo. Krysy a další havěť. Schody byly na mnoha místech zvětralé. Když došlápl na zem pod schody, zastavil se a nastražil uši. Zvuky ranní berlínské dopravy už byly daleko. Nyní se nacházeli ve

světě, ve kterém vládne tma a ticho. Světelné kužely odhalovaly novou, mnohem delší chodbu vedoucí stejným směrem jako ta první. Na její konec Aaron nedohlédl. Byla úzká a působila klaustrofobicky. Dával si pozor, aby se nedotkl stěn, které byly na mnoha místech porostlé červenohnědým mechem nebo plísní. Divil se, že něco vůbec může růst takhle bez slunečního světla a bez vody. Po pár minutách ucítil v hrtanu jakýsi pylový povlak. Uvažoval, že se zeptá, jestli by se neměli vrátit nahoru pro ochranné respirátory, ale odpověď znal předem. Böttger soustředěně kráčel se skenerem, ze kterého vyzařovaly rubínově rudé paprsky a poskakovaly po všech plochách.

Aaron postupoval vpřed kroky, které byly na rozdíl od jeho tepu pomalé. Sám sebe přesvědčoval, že se nemá čeho bát. Jde jen o pár podzemních chodeb a místností z minulých časů, ale pomyslení na to, že sem vstupuje jako první člověk po více než sedmdesáti letech, mu nedávalo spát. Rozlomili pečeť. Překročili neviditelnou hranici. Jako ti archeologové, co je po otevření pyramidy stihlo prokletí. Aaron v duchu zaklel. Neměl se na ten film koukat.

O kus dál se ze tmy vynořilo několik otvorů bez dveří. Nejbližší byl asi šest nebo sedm metrů od nich po levé ruce. Aaron posvítil do protáhlé místnosti. Byla prázdná. Böttger ji hned začal vyměřovat. Označil ji jako „Místnost č. 1“. Vpravo se nacházela další komora. Procedura se opakovala. Laserové paprsky se nezvučně mihotaly po stěnách, podlahách a stropech, dokud pípnutí neoznámilo, že je zaměřování dokončeno.

„Clear,“ ucedil Böttger a zakašlal.

Jeho hlas zněl lepkavě. Kombinace plísní a kouře z doutníčků asi nebyla zrovna nejzdravější. Světlo předákovy lampy Aarona oslňovalo, takže z kolegy viděl pouze obrys. Böttger jako by najednou ztratil tvář. Stín bez duše. Aarona začalo škrábat v krku. Zatajil dech.

„Tak už pojď, chlape!“

Aaron se vrátil do chodby, udělal tři kroky a prošel pavučinou sahající do výšky člověka, která mu tady dole připadala zvlášť přílnavá. Zaprskal a volnou rukou si divoce začal otírat obličej. Böttger se rozesmál, kvokal jako slepice a máchal rukama. Aaron stiskl rty a dělal jakoby nic.

Šašek starý. Určitě je to impotent.

O kus dál se nacházely dva dveřní otvory přímo naproti sobě. V místnosti napravo stálo několik železných stolů. Na stěnách visela řada kovových polic. Zřejmě nějaká spižírna nebo skladiště. Polovina mouky ze starého pytle se vysypala na zem.

Aaron přešel chodbu a vstoupil do protější místnosti. Tady ležel poničený psací stůl. Deska byla porostlá červenohnědou plísní. Ve světle baterky připomínala vlasy, jako by dřevo bylo živé. Dvě nohy na jedné straně chyběly. Byly zřejmě ulomené a stůl nyní trčel šikmo ke stropu jako rampa. Stála tam také prostá kancelářská židle s prasklým opěradlem. Na sedátku ležel zmuchlaný papír. Aaron ho zvedl a narovnal ho. Stará bankovka s nápisem „Sto bilionů marek“, kterou vydalo REICHSBANKDIREKTORIUM. Vytištěná v odstínech hnědé. Na jedné straně byl vyvedený portrét tlustého muže s vysokou bílou čepicí. Připomínal biskupa nebo římského císaře. V levém dolním rohu Aaron uviděl německou orlici. Jeho stísněnost na chvíli potlačila zlatá horečka.

„Gratuluju, synku,“ ozvalo se najednou přímo za jeho zády.

Škubl sebou. Neslyšel Böttgera přicházet a baterka mu málem vypadla z ruky. Předák se spokojeně ušklíbl.

„Je z tebe multimilionář.“

Aaron na bankovku fascinovaně posvítíl.

„Jakou podle vás může mít hodnotu?“

„Dneska určitě větší než v době, kdy ji vytiskli. S trochou štěstí bys za ni mohl dostat pět eur.“

„Ale je to sto bilionů marek!“

Böttger usadil doutníček do koutku úst a během měření místnosti vysvětloval.

„Copak jsi nechodil do školy? Byla vydaná ve dvacátých letech, za Výmarské republiky během hyperinflationy. Tehdy neměla cenu ani roličky toaletního papíru. Nejspíš nějaký nostalgický feldvébl z druhé světové války, co ji dostal od dědečka. Třeba ji měl pro štěstí. Můžeme jenom doufat, že mu pomohla, aby z téhle pohřební komory vyvázl živý. A teď už jdi dál.“

Chodba byla stále rovná a po obou stranách se nacházely další prázdné místnosti. Aaronova čelovka se neklidně rozblikala. Několikrát zhasla, ale pak se zase rozsvítila. Naštěstí měl ještě v zásobě silnou ruční svítilnu.

„Kolik jsme už ušli?“ zeptal se, když se dostali na konec, kde se chodba dělila na dvě.

„Skener ukazuje, že 256 metrů.“

„Kudy teď? Doprava, nebo doleva?“

„Ty rozhodni. Získáš ženu, nebo narazíš na tygra?“

„Ehm, cože?“

Böttger zmučeně zasténal.

„To mi řekni, co se vy mladí dneska vůbec učíte? *The Lady, or the Tiger*? Copak to neznáš? Byl jednou jeden král a jeho sluha se zamiloval do královny krásné dcery. Královská dcera byla do sluhy také zamilovaná, a tak král sluhovi ukázal dvoje dveře, ať si vybere, které chce otevřít. Za jedněmi se skrývá jeho dcera a půlka království, které získá navěky, za druhými je hladový tygr. Sluha si směl vybrat, ale jedny z nich otevřít musel. Takže se rozhodni... sluhu.“

Aaron posvítí doprava i doleva. Příčné chodby vypadaly úplně stejně. Za nějakých dvanáct až patnáct metrů se lomily v pravém úhlu. Tak jako tak to tu musí zmapovat celé. Aaronovo politické smýšlení bylo nalevo od středu, takže

se po krátké úvaze vydal tímto směrem. Za rohem pokračovala chodba rovně. Došli ke dvěma místnostem s prázdnými dveřními otvory. Zřejmě slepá ulička.

„Víš, že jsme překročili historickou hranici?“ nadhodil Böttger, když šikovně roztancoval rubínové paprsky po stropě.

„Jak to myslíte?“

„Tam nahoře nad námi stála dříve zeď. Do bunkru jsme vešli v bývalém východním Berlíně a teď jsme v západním. To...“

„Necítíte něco?“ přerušil ho Aaron.

„Co?“ Böttger hleděl na skener. „Počkej, ještě nemám změřenou chodbu.“

Aaron se zastavil. Zavětral.

„Nevím, něco tu páchne.“

„Možná kanalizace. Občas netěsní a proniká to do bunkrů. Můžou to být i krysy. Nedávno jsem narazil na pořádné hnízdo.“

„Jak by se sem dostaly? Tenhle prostor je hermeticky uzavřený.“

„Leckde se najde dírka. Těm bestiím stačí pár centimetrů a jsou tam.“

Aaron se nemohl dočkat, až budou s prací hotovi. Už teď byl promrzlý na kost a připadalo mu, že dokonce ani tlustá zimní bunda, čepice pod helmou a palčáky nedokážou tomu slizce vlhkému ovzduší vzdorovat. Čím déle tu byli, tím silnější měl pocit, že tu nejsou sami. Jako by je něco pozorovalo nebo na ně v těch temných chodbách vskrytu číhalo.

„Chcete nejdříve změřit tu místnost vlevo, nebo tu vpravo?“

„Žena, nebo tygr?“

Aaron vykročil doprava.

„Ten zápach sílí.“

„Já necítím ani prd,“ namítl Böttger.

Aaron měl chuť poznamenat, že to bude nejspíš tím, že se nadechuje přes vysušené hovno z pekinéze, ale tohle nebyla

vhodná příležitost. Posvítíl do místnosti. Byla prázdná a propojená s další. V rohu byly do zdi zabudované železné stупínky. Vedly k otvoru ve stropu. Aaron k nim došel a posvítíl nahoru, ale na konec šachty nedohlédl.

„Vypadá to jako východ.“

„Taky to je východ,“ odvětil Böttger. „Šachta vede až na úroveň ulice. Už jsem se s tím setkal. Nouzové východy. Nahore bude pevně zajištěný poklop. Nacházejí se často ve sklepech domů, a tak se na ně zapomnělo.“

„Ale my tam nahoru nepolezeme, ne?“

„Ne, my ne. Ty tam polezeš.“

Aaron se otočil, aby zaprotestoval. Světlo z jeho čelovky na helmě dopadlo na otvor do vedlejší místnosti. Rychle tam ještě posvítíl baterkou.

„Shit!“

I Böttger pohlédl tím směrem.

„Mein Gott!“ zvolal a zbytek doutníčku mu vypadl na zem.

Ve vedlejší místnosti bylo vidět hubené nohy v nylonových punčochách a botách na podpatku. Aaron pomalu vešel. Böttger ho následoval. Žena ležela na boku v poloze plodu. Měla na sobě kabát. Pokrývala ji šedá vrstva pavučin a prachu. Byla mrtvá už dlouho. Podlaha kolem ní byla tmavší než ve zbytku místnosti. Pokrývala ji tlustá vrstva plísně. Pod propadlou kůží na tvářích ženy prosvítala lebka a zuby jí vystupovaly v jakémsi zkrouceném úsměvu, který se k celé té situaci vůbec nehodil. Jedna paže mrtvolky se natahovala k nejbližšímu rohu místnosti. Aaron tam posvítíl. Böttger znovu zaklel. Další mrtvola. Soudě podle nohou vyčuhujících zpod těžkého pánského kabátu šlo o dítě. Nejspíš ne starší než nějakých šest sedm let. Podle bot poznali, že to byla holčička.

Böttger o krok ustoupil a málem upadl. Vyjekl. Aaron posvítíl na třetí mrtvolu, muže stejně starého jako žena. Ležel na zádech zkroucený v křeči, oblečený, ale bez kabátu. Byl

ve stejném stavu jako žena a také pokrytý prachem a pavučinami. Z jeho seschlého obličejce bylo dosud možné vyčíst zoufalství a hrůzu.

Böttger zašeptal, jako by se bál, že ho uslyší.

„Jak se sem sakra dostali?“

Byl to nekonečně smutný pohled. Rodina. Spolu, a přesto rozdělení věčností. Aaron cítil, jak mu do očí vstupují slzy.

„Jsou... jsou to téměř jen...“

„Kostry.“

„Mumie.“

„Myslím, že umřeli hladem.“

„J-jak dlouho už tu asi leží, co myslíte?“ zeptal se Aaron.

Böttger zavrtěl hlavou.

„To nevím, chlapče. Dlouho. Možná ještě od války.“

V rohu stály dva batohy, i ty byly pokryté pavučinami a plísni jako všechno ostatní. Vedle ženy stál svícen s vyhořelou svíčkou. Na podlaze ležely rozházené vyškrtané a úplně zuhelnatělé sirky. Poslední světlo, než je sevřela tma.

Aaron nedokázal zadržet slzy, ale sebral se a přešel k zavazdlům.

„Třeba tam bude nějaká legitimace,“ uvažoval.

„Ničeho se nedotýkej!“ vykřikl Böttger. Hrábl do vnitřní kapsy a vytáhl z ní mobil. „*Scheisse!* Tady samozřejmě není signál.“

„Musíme vylézt ven a zavolat pomoc. Kdo půjde a kdo tu zůstane?“

„Půjdeme oba,“ odpověděl předák. „Alespoň já tady rozhodně zůstat nehodlám a oni přece už nikam neutečou!“

2. kapitola

Muž v křesle pomalu otevřel oči a zmateně se rozhlížel kolem. Nemohl se téměř pohnout. Nejprve ho napadlo, že za to může přirozená schopnost uvolnit během spánku celé tělo. Už se mu stalo, že se probudil dříve, než tato paralýza pominula. Opravdu nepříjemný pocit. Ale teď nepolevoval. Ke svému zděšení zjistil, že je přivázaný. Pro vaz mu poutal nohy a hrudník ke křeslu. Když se pokusil zvednout paže, také narazil na odpor. Ruce měl pečlivě přivázané k širokým područkám křesla. Cítil se omámený a vyčerpaný. Jako by se probral po operaci. V narůstající panice se pokoušel osvobodit a cloumal provazy.

Ozvalo se ostré cvaknutí. V životě už měl několikrát co do činění se zbraněmi, a tak poznal zvuk nabíjení. Rozsvítla se čtecí lampička. Někdo ji přesunul, aby stála před ním. Silné světlo mu dopadlo přímo do tváře. Dál zápasil s provazy, ale podařilo se mu je jenom utáhnout tak, až to bolelo.

„Na to zapomeň,“ ozval se hlas. „Zůstaneš, kde jsi.“

Slunce už kleslo za obzor. Za okny se rozlévala modročerná tma. Seděl v teple u kamen a četl román, který si vytáhl z knihovny. Steinbeckovy *Hrozný hněvu*. Miluje klasiky. Je krásné být obklopen policemi s tolika svazky. Sám jich nikdy tolik nevlastnil. Byly tam odborné knihy na nejrozličnější

témata a všichni velcí mistři v nádherných kožených vazbách. Knihovna měla navíc tu výhodu, že z ní vedly dveře do zahrady. Po celou dobu, co tu byl, měl připravený kufr, aby mohl okamžitě utéct, pokud by se tam někdo objevil. Jenomže když nakonec opravdu někdo přišel, jeho plán dokonale ztroskotal.

Měl dost duchapřítomnosti, aby se sám sebe ptal, jak se do takovéhle situace mohl dostat. Po každodenní procházce lesem si zdříml. Teplo z kamen. Slabé světlo. Čaj. Upadl do těžkého, neklidného spánku.

„Už bylo načase,“ ozval se hlas. „Půjdeme rovnou na věc. Vysvětlím ti pravidla. Jsou opravdu prostá. Položím ti pár otázek a ty na ně odpovíš. Jestli jen jedinkrát zalžeš, zabiju tě. Odpovědi znám, takže mě neoklameš, ale chci slyšet pravdu z tvých úst. Rozuměls?“

Zamžoural proti světlu.

„K-kdo jste? Co chcete?“

„Na to jsem se tě neptal. Zkusíme to znovu. Pochopil jsi pravidla?“

„Proč jste mě svázal?“ zeptal se.

Pár vteřin bylo ticho, pak se ozvalo prásknutí a dunivá rána, jak na polici za ním explodovala váza. Na muže v křesle přšely střepy, instinktivně se sehnul. Ve světle lampy vířil prach. Hlas pokračoval.

„Já se ptám a ty odpovídáš. A jakmile zalžeš, je konec. Rozumíš?“

„A-ano,“ vykoktal. „Rozumím.“

Neznámý muž přešel k psacímu stolu a něco těžkého na něj položil. Muž v křesle neviděl, co to bylo, ale poznal zvuk papíru zakládáného do válce psacího stroje a klapnutí západky. Neznámý začal psát. Zvuk klapajících kláves byl snad ještě děsivější než výstřel z pistole, protože v celkovém obraze nedával smysl.

„Vyplnil jsem za tebe jméno,“ konstatoval hlas. „Známe ho oba, takže na to jsem tvoji odpověď nepotřeboval.“

Hučelo mu v hlavě. Nechápal, jak se tomu chlapovi mohlo podařit ho svázat, aniž by se probudil. Rozhlédl se po pokoji. Pohledem spočinul na hrnku, který stál na stolku. Čaj. Ošil se a zasténal. Opravdu to bylo tak prosté?

„První otázka,“ začal neznámý. „Kdy ses narodil?“

Hlas byl v příkrém rozporu s tou scénou z noční můry. Byl jemný a lehce melodický a muži v křesle připadal jako směs Nata Kinga Colea a Jamese Masona. Jenomže na rozdíl od nich mluvil německy, na čemž nebylo nic tak divného, protože se nacházeli pár kilometrů od Lübecku.

„Neslyším tě,“ pravil zapisovatel a zvedl pistoli. „A přitom je otázka tak jednoduchá, že by na ni zvládlo odpovědět i pětileté děcko. Kdy ses narodil?“

Došlo mu, že si sem ten chlap nepřišel pro něj. Přišel pro Wenera Bauera. Vlastníka tohoto domu. Vetřelec však oči-vidně netušil, jak Bauer vypadá, tak jak ho může přesvědčit, že je někdo jiný?

V krku měl sucho jako na poušti. Spočinul pohledem na sklenici vody stojící vedle prázdného hrnku od čaje.

„Máš tři vteřiny,“ řekl hlas.

Mohl mu předhodit jenom jedno datum a pak už jen doufat, že ho přijme. Své vlastní datum narození.

„Narodil jsem se 12. dubna 1963,“ řekl chraplavě. „Můžu poprosit o něco k pití?“

„Tedy 12. dubna 1963,“ zopakoval hlas, ignoroval jeho prosbu, ale jeho odpověď schválil. „Velmi dobře.“

Psací stroj vesele zaklapal. Ten chlap byl čilý. Rychlý.

„Vypadáš utahaně. Myslím, že jsi měl tvrdý život. Na útěku, co?“

„Po určitá období.“

Klávesy opět zaklapaly.

„A nyní přichází první podstatná otázka.“ Na chvíličku se odmlčel. „Zabil jsi někdy někoho?“

Vypouil oči. Neodpověděl. Byl ohromený. Pokusil se uvolnit levou ruku, ale nešlo to.

Židle od psacího stolu zaskřípala na podlaze. Neznámý popošel a nyní stál za lampou. Tmavý obrys. Znovu nabil. Ve světle lampy se ukázal Glock 17. Cívělo na něj jeho černé ústí.

„Zatím ti to odpovídání moc nejde.“

Ustoupil o krok stranou, aby na něj muž v křesle viděl. Instinktivně sklopil oči. Zapisovač si zastrčil pistoli za opasek kalhot a začal mu uvolňovat provaz na pravém zápěstí. Do předloktí, modrofialového od zadržené krve, mu proudil osvobozující pocit.

„Díky.“

Vzhlédl k neznámému. Nikdy dřív ho neviděl. Vytáhl arch pevného šedého papíru. Muž v křesle ho váhavě přijal. Na papíře byla předtištěná řada kolonek a úplně dole čárkovaná linka pro podpis. Datum už bylo vyplněné. Nahoře v rohu stálo „Geständnisdokument, Seite 2/2“. Byl to jakýsi oficiální formulář pro doznání s oficiálním razítkem, ale neviděl jakým, protože ho neznámý zakrýval palcem.

„Udělej pro mě něco. Podepiš to. Ať to máme vyřízené.“

Přidržel šedý papír na široké područce křesla, ale váhal. Cizinec opět vytáhl pistoli.

„Bitte!“

Podepsal se jako „Werner Bauer“. Ten druhý se vrátil k psacímu stolu a posadil se.

„Tak. Kde jsme to skončili? Takže, zabil jsi někdy člověka?“

Muž v křesle se neodvážil zalhat. Opatrně přikývl.

„Kývnutí nestačí. Musím slyšet odpověď z tvých úst, jinak bych ji nemohl zapsat, no ne?“

„Ne, tedy chci říct ano.“

„Takže jsi někoho zabil?“

„Ano.“

„To souhlasí. Zapišeme tedy ‚Ano, zabil jsem člověka‘ A teď se dostáváme k tomu nejzajímavějšímu: Koho jsi zabil?“

3. kapitola

Lykke právě vycházela z koupelny, když zazvonil zvonek u dveří, žádné cinknutí, jako když chce dovnitř roznašeč reklamních letáků, ale naléhavé drncení, protivná melodie. Ovinula si kolem dosud rozpařeného těla velkou osušku, prošla předsíní a zvedla sluchátko.

„Jenom klid,“ řekla. „Kdo je to?“

„Já. Proč nezvedáš telefon? Otevři mi! Rychle!“

Hlas mu přeskakoval do falzetu jako tehdy, když měl pocit, že ho ošídili o lístky na Springsteenův koncert. Tenkrát byli čerstvě zamilovaní.

„Thomas?“

„Kdo jiný asi.“

„Já teď nemám čas. Za pětadvacet minut musím být na služebně a...“

„Je to důležité! Otevři!“

Slyšela, jak lomcuje vchodovými dveřmi.

„Tak už sakra otevři!“

Takhle normálně nemluvil. Jenom když byl pod velkým tlakem. Možná už i jeho nové manželce dochází trpělivost s jeho nesnesitelnou matkou.

„Lykke! Jsi tam?“

Zmáčkla tlačítko a pootevřela dveře od bytu.

Stihla si sotva natáhnout kalhotky, než vtrhl do ložnice s vlající bundou a rozčepýřenými vlasy.

„Proč nebereš telefon?“ zopakoval.

„Sprchovala jsem se, když dovolíš. Co se děje? Hoří?“

Díval se na ni nějak úplně jinak. Okamžitě se v ní probudila profesionální ostražitost. Instinktivně napjala svaly na pažích a na nohou. V podobném stavu ho zažila jenom párkrát, než se všechno zhroutilo a rozvedli se, ale nepřišel na ni zaútočit. Takový není. Musí jít o něco jiného. Obešla postel a vyšla mu vstříc.

„Co se děje, Thomasi?“

„Viděl jsem ho!“

„Koho?“

„Toho chlapa. Tu svini. Vraha Gry!“

Teplo koupele z ní rázem vyprchalo a místo něj jí šíjí a záda pokrýl led.

„Kde? Jak?“

Její bývalý manžel jen bezmocně máchal rukama jako postřelený racek. Lykke ho uchopila pevně za ramena a poléhla mu zpřímá do očí.

„Kde, Thomasi? Řekni mi, co se stalo.“

Přestože od tragické smrti jejich dcery uplynulo už přes pět let, měli ty události oba dosud jasně před očima. Lykke byla tehdy v práci a Thomas hlídal Gry. Šel s ní do parku. V letním horku na okamžik zadřímával a holčička se rozběhla za jejich pejskem. Psík se dostal do střetu s pitbulteriérem, kterého majitel nevedl na vodítku a neměl ho pod kontrolou. Pitbul nejprve napadl pejska a pak dívku. V nastalém rozruchu majitel i se psem zmizel. Přestože policie získala dobrý popis jeho osoby, nepodařilo se jí ho chytit.

„Kdes ho viděl?“

„V autobusu.“

„Ve kterém? Na které lince?“

„Šel pěšky.“

„Kde vystoupil?“

„Nebyl v autobusu.“

Pokoušela se potlačit narůstající netrpělivost. Jeho rozrušení se přeneslo i na ni. Pokusila se o profesionální odstup, jako když vyslychala lidi na stanici.

„Tomu nerozumím. Co to bylo za autobus? Vysvětli mi to.“
Zavrtěl hlavou.

„Stoprocentně to byl on.“

„Seber se, Thomasi!“

Navlhčil si okoralé rty.

„Já... jel jsem dneska autobusem, protože Cecilie potřebovala auto. U jezer v centru byl silný provoz a všechno stálo. Koukal jsem do mobilu, ale pak jsem vyhlédl ven. Úplnou náhodou. Po šterkové cestičce proudili sem a tam běžci a rodiče s kočárky. Najednou jsem si všiml muže se psem. Stál a kouřil cigaretu, pes zrovna zvedal nohu u stromu. Byl ke mně obrácený obličejem. Dětilo nás maximálně deset metrů. Nejdřív mě nenapadlo, kde jsem ho už viděl, jenom mi připadal povědomý. Jako herec, kterého už člověk viděl mnohokrát ve vedlejší roli, ale nepamatuje si, ve kterých filmech.“

„Tys vraha svojí dcery nepoznal na první pohled? To je teda hezký.“

Rozhořčeně na ni pohlédl.

„Uklidni se a nech mě to dopovědět.“

„Fajn. Viděl jsi chlápka se psem. Já vídám spoustu chlápků se psem. Čím se od nich zrovna tenhle tak lišil?“

„To je právě to. Postavou. Sama jsi mě tehdy přiměla vzpomenout si na ty jeho podivné záškuby. A ten pes byl pitbul.“

Zamračila se.

„Záškuby? Myslíš tiky?“

„Jo, tiky. Pokaždé, když jsi mě vyslychala, a bylo to fakt často, zlato, jsem ti tyhle záškuby nebo tiky podrobně popisoval.“

Lykke ignorovala, že ji oslovil „zlato“. Určitě to bylo jenom ze zvyku. Nelíbilo se jí ani slovo „vyslýchala“, jenomže má vlastně asi pravdu. Naléhala na něj, aby si vzpomněl na co nejvíc detailů. Minimálně jeden další svědek ty záškuby policii popsal také.

„A jaké přesně? Můžou být dost různé.“

Odpověď znala, ale chtěla slyšet, jestli se od ní neodchýlí.

„Šlo o pravou ruku. Cukala mu zhruba v lokti směrem od těla.“

To souhlasilo s jeho dřívějšími popisy.

„A to je všechno?“

„Taky jeho celkový postoj. Zvedl ruku, aby potáhl z cigarety, ale paže se mu zhoupla, jako by ho někdo udeřil do lokte. Několikrát se to zopakovalo, než nad ní získal kontrolu. Vypadalo to trochu komicky. Přesně takhle stál tehdy v parku, když té bestii nasadil řetěz a pokoušel se zapálit si.“

Opět se to shodovalo.

„Viděl jsi mu do obličeje?“

„Tak jasně jako teď tobě. Poznal bych ho i na plném fotbalovém stadionu. Má hodně bledou pleť a je... ne holohlavý, ale ostříhaný úplně nakrátko, však víš, na ježka...“

„A barva vlasů?“

„Světle blond, možná lehce do rezava. A hranatý obličej, lehce propadlé tváře. Oči malé a blízko u sebe.“

„Barva?“

„Zelená.“

„Určitě?“

„Nebo modrá. Rozhodně ne hnědá.“

„Oblečení?“

„Měl na sobě černou mikinu s kapucí. Běžecké kalhoty a tenisky.“

„Tlustý? Hubený?“

„Mikinu měl velkou, ale tam v parku mi připadal štíhlý. Hele, procházeli jsme to už milionkrát. Tehdy měl na sobě přiléhavé tričko. Je hubený a vysoký. Jako já.“

„Ty nejsi vysoký, Thomasi. Jsi střední postavy.“

Vypadal dotčeně.

„Vždyť měřím sto osmdesát.“

Tohle nesedělo. Podle pasu měl sto sedmdesát dva, a ještě v botách.

„Věk?“

„Mezi pětadvaceti a třiceti. Byl to on, Lykke. Jsem si naprosto jistý.“

Skepticky se na něj zadívala.

„Které jezero to bylo?“

„Sortedam. To s ptačím ostrůvkem.“

„Proč jsi nevystoupil a nesledoval ho?“

„Samozřejmě jsem chtěl, jenomže pak naskočila zelená a autobus se rozjel. Proběhl jsem k řidiči a žádal ho, aby zastavil a pustil mě ven, jenže on mi řekl, že mezi zastávkami zastavit nesmí. Musí dodržovat jízdní řád a nesmí blokovat dopravu. Vysvětloval jsem, že to je kvůli vrahovi, kterého je třeba chytit, ale neposlouchal mě. Nejspíš si myslel, že jsem případ pro psychiatra, takže jsem mohl vystoupit teprve na další stanici.“

„A co jsi udělal pak?“

„Snažil jsem se ti dovolat. A samozřejmě jsem běžel zpátky a pak až na konec jezera, ale nikde nebyl. Zeptal jsem se pár chodců, jestli neviděli muže se psem. Popsal jsem jim ho. Jedna mladá žena nejspíš někoho takového zahlédla, ale netušila, kterým směrem šel. Proběhl jsem i přilehlé uličky, ale byl pryč.“

„A ten pes byl pitbul? Jsi si jistý?“

„Jo, jsem. Fakt to byl on. Bledý obličej, ty vlasy a roztěkanost. To cukání.“

Ta poslední věc byla nejslibnější. Tenhle tik zas tolik lidí nemá a bůh ví, že celé roky pozorně sledovala tisíce mladých mužů v Kodani a okolí, jestli jim paže nechtěně necukají.

„V okolí by mohly být kamery,“ řekla napůl pro sebe.

„Moc obchodů tam není,“ opáčil.

Lykke se zamyslela.

„Tak třeba dopravní kamery nebo jiné. Proč jsi mi prostě nezavolal a nehledal přitom dál, místo abys ztrácel čas chozením sem?“

„Vždyť už jsem ti to říkal. Nebrala jsi telefon.“

Zahlodalo v ní špatné svědomí, přestože nemělo proč. Přešla do obranné pozice.

„Tak jsem se koupala, no a co?“

Najednou si uvědomila, že na ni hledí s úsměvem a ona má na sobě pořád jenom kalhotky.

„Právě teď vůbec nechápu, proč jsme se rozešli,“ řekl. „Čas strávený s tebou a Gry byl ten nejšťastnější v mém životě.“

Částečně s ním souhlasila, jenomže v tom ráji s nimi byl had. Jeho matka.

„Jsi tak krásná,“ pokračoval a chtěl ji vzít za ruku, ale ona ustoupila. Na zlomek vteřiny ji napadlo, že to je jen laciný trik, jak obnovit jejich vztah, ale přes to přese všechno si nemyslela, že by se snížil k něčemu takovému.

Šla ke skříni a oblékla si tričko

„Prověřím to. Třeba bude možné ho nějak lokalizovat, když pro nic jiného, tak abychom ho mohli vyloučit.“

„Byl to on, Lykke.“

Slyšela, že to myslí vážně.

4. kapitola

Když dorazil *Hauptkommissar* Rudi Lehmann, vypadalo místo činu jako tábor v obležení. Policejní auta, vozy techniků i záchranářů obklopovaly skromný polorozpadlý dům se zarostlou zahradou, kterou právě propátrávali technici.

Vily v okolí byly větší a novější. Vedle místa činu stála na jedné straně automatická meteorologická stanice a na druhé byl prázdný pozemek. Vypadalo to, jako by si sousedé od domku s plochou střechou udržovali odstup. Jako by tušili, že se tam jednoho dne stane něco brutálního.

Na protější straně ulice se za policejní páskou shromáždila skupinka místních a uniformovaný strážník důrazně vysvětloval její význam těm, kteří ji nerespektovali. Dorazil už také první novinář. Marně se pokoušel ze strážníka vytáhnout nějaké informace.

Rudi zaparkoval za sanitkou s otevřenými zadními dveřmi, u které stál zády k němu jeden ze záchranářů a probíral se nástroji. Na kolejnici čekala jedna ze šedých rakví, ve kterých záchranáři převážejí mrtvoly. Když komisař vystoupil, ohlédl se muž přes rameno a pokývl mu. Horst Mihlnetz, kterého posílali k vraždám. Obzvláště k těm brutálnějším.

„Ahoj, Rudi. Dneska je ale kosa.“

Rudi si upravil rančerský klobouk se spletným řemínkem a pohlédl k nebi, které bylo šedé a slibovalo déšť. Přikývl.

„Hmmm. Den jako stvořený pro to, aby si člověk sedl do křesla s knížkou.“

„No, do tohohle křesla teda fakt ne.“

Mihlnetz ukázal palcem přes rameno.

„Je to zlé?“ zeptal se Rudi a zastrčil ruce do kapes roze-
pnuté myslivecké bundy. Na lov nechodil, ale bunda měla
spoustu praktických kapes a byla příjemná na nošení.

„Tak odporný zločin se jen tak nevidí.“ Horst vypadal ro-
zezleně. „Zabít starou paní tak bestiálním způsobem, kdo
může udělat něco takového?“

Rudi zvedl obočí.

„To zní jako něco osobního. Myslím pro pachatele.“

Když se přiblížil k pásce, strážník i novinář ho poznali.
Ten první nadzvedl pásku, aby se pod ní komisař mohl pro-
táhnout, a ten druhý dotíral.

„Dobrý den, komisaři! Mohl byste nám naznačit, k čemu
tu došlo?“

„Zdá se, že jde o něco s křeslem.“

Novinář vypadal zmateně.

„Cože?“

„Později vydáme oficiální zprávu.“

Obešel několik aut. V jednom seděli dva policisté a poví-
dali si. Zamávali na Rudiho, který šel dál k úzkým vstupním
dveřím v oprýskané fasádě. Byly pootevřené. Uvnitř stáli
v malé předsíni, z níž vedly troje dveře, technik s fotografem.

„Guten Tag, Rudi,“ pozdravil technik a stáhl si gumové
rukavice. Ukázal na dveře po levici. „Odehrává se to tamhle.“

„Říkáš to, Fritzi, jak kdyby tam právě začínalo představení.“

„Představení už skončilo a já jsem fakt rád, že jsem ho
neviděl.“ Zavrtěl hlavou. „Já prostě nikdy nepochopím, jak
můžou být lidi takhle krutí.“

Rudi pohlédl na otevřený ocelový kufr s vybavením.

„Mám si vzít dupačky?“

„Z těch už jsi asi vyrostl a není to nutné. Jsme hotovi a Karli už má i fotky, že jo, Karli?“

„Jo. Dám je na facebook, jen co přijdu domů.“

Rudi na něj překvapeně pohlédl. Fritz Tappert se suše zasmál. Karli pokrčil rameny.

„Však to znáte.“

Rudi ho naprosto chápal. Po více než třiceti letech plných těžkých zločinů, brutálních vražd a zneužívání věděl, že trocha černého humoru dokáže alespoň trochu odlehčit pochmurnou atmosféru provázející místa činu.

Otevřel dveře do dlouhého, úzkého pokoje s nízkým stropem. Byla tam stejná zima jako venku, sotva přes deset stupňů, a ve vzduchu se vznášel hnilobný zápach. Vybavení pokoje pocházelo ze šťastných sedmdesátých let. Rudi na okamžik uviděl sám sebe jako mladíka v kovbojském ohozu s partou kamarádů, kouřili hašiš, poslouchali Pink Floyd a zvali holky na projížďku na motorce.

Hned u okna do ulice stál čtvercový jídelní stůl se dvěma židlemi. Nebyla tu vyloženě špína, ale deska stolu byla zaprášená. Na parapetu stálo pár uboze vyhlížejících pokojových rostlin s povadlými stonky. Nábytku tam celkově bylo málo, takže měl dobrý výhled na ošoupanou prkennou podlahu.

Uprostřed pokoje stál malý gauč a nízký stolek.

V zadním rohu trůnila velká komoda a vedle ní stálo křeslo s mrtvolou. Místnost zalévalo světlo ostrých přenosných reflektorů, které tapetám propůjčovaly chorobnou fialovou barvu něčeho mezi shnilými švestkami a gangrénou.

U jídelního stolu čekali dva policisté v civilu. Komisařka Nora Benderová a Walter Krause, nejmladší kriminální asistent policie Flensburg. Ve svých sedmadvaceti letech byl ambiciózní, energický a pracovitý, ale teď byl především bleďý a vypadalo to, že je mu na zvracení.

„Tak tady jste, Lehmanne,“ pravila mrzutě Benderová. „Už bylo načase.“

Rudi dělal jakoby nic.

„Dobrý den, Benderová. Ahoj, Waltre.“

Krause polkl a zahleděl se z okna, zato Benderová Rudiho propalovala pohledem jako nějakého vandráka žebrajícího o padesát centů na pivo.

„Vypadá to, že jste zase vyhrál.“

„Ehm, nerozumím,“ odvětil Rudi.

Pokojem se rozlehl hrubý hlas Benderové.

„Tuhle záležitost jsem vlastně dostala já s Krausem, ale před chvílkou mi volal Seibeck. Odvelel nás na jiný úkol a štafetu přebíráte vy.“

Frans Seibeck byl nejvyšší policejní autoritou ve Flensburgu a šéfem všech tří vyšetřovatelů.

„Proč?“

„Copak já vím, komu lezete do zadku? No, tak si to s tamhletou pěkně užijte.“

Rozzlobeně pohodila hlavou ke křeslu.

Nora Benderová odjakživa neměla Rudiho v lásce, i když nechápal proč. Byla to podsaditá žena s černými vlasy jako Bruce Lee a ortopedickými botami. Nenosila nic jiného než hnědý nebo černý merkelovský kostýmek, šířila kolem sebe pronikavou vůni eukalyptu a nikdy se mu z ní nepodařilo vydolovat úsměv, ani když se vytasil s těmi nejlegračnějšími vtipy. Zkusil to se vstřícností.

„Byli jste tu první. Co jste zjistili, jestli se smím zeptat?“

Benderová se ušklíbla. Přešla ke křeslu. Rudi šel za ní. Zemřelá byla postarší dáma, křehká a nepříliš vysoká. Vypadalo to, že v křesle sedí už několik dní. Cévy měla vystoupilé, až se jí pod tenkou kůží rýsovaly jako modré čáry. Rudi ji odhadl na zhruba pětasedmdesát až osmdesát. Obličej měla nateklý a zdevastovaný ranami pěstí nebo něčím jiným

tupým, protože kůže nebyla protržená. Neměla možnost se bránit, protože obě paže i trup měla přivázané ke křeslu. Ale nezemřela následkem bití. Díra po střele v oblasti srdce hovořila jasně. Ztuhlá krev okolo vstřelu byla posetá černými skvrnami střelného prachu, což ukazovalo na výstřel z bezprostřední blízkosti. Rudi za svou dlouhou kariéru viděl už mnoho ubohých obětí vražd, ale žena v křesle většinu z nich překonala. Násilí a ponížení bylo už samo o sobě dost hrozné, ale rozhodující byl jeden detail. Zabitě ženě ležel na klíně mrtvý pták potřísněný krví. Vypadalo to, jako by ho někdo jemně uložil na jedno křídlo, zatímco to druhé měl pták roztažené. Holub. Na jedné nožce měl modrý umělohmotný kroužek.

Rudi si odkašlal.

„Nějaké závěry?“

Nora Benderová pokrčila rameny.

„Je to holub,“ řekla.

5. kapitola

„Kde jsi, ty šmejde?“

Lykke hleděla kapesním dalekohledem na severní konec jezera Sortedam. Tady na cestičce byla jenom mladá maminka s kočárkem a nějaký běžec. Na protějším břehu viděla dvě dívky sedící na lavičce a pár s malým dítětem.

Z bytu v Dannebrogsgade odešli s Thomasem před dvaceti minutami. Ta tragédie nebyla jeho vina, a přesto jí někde hluboko v nitru vězelo podebrané zrno hněvu. Proč toho dne nedával větší pozor, usnul a nechal jejich dítě napospas hroznému osudu ve chřtánu pitbulteriéra s pěnou u tlamy?

Jednou za čas jí zatelefonoval a pokoušel jejich vztah znovu navázat. Za sebe ovšem měla jasno, že k tomu nedojde. Byl sice pořád hezký a přitažlivý, jenomže staré zvyklosti kolem něj bzučely jako mouchy, zatímco ona se za uplynulých pět let přece jenom posunula o kus dál. Ať by udělali cokoli, stále by se nad nimi vznášela Gryina smrt. Štěstí už se vrátit nedá, ale viníka je možné najít a potrestat.

Zabil jsi mi dceru, pomyslela si, když se na chodníku rozcházeli.

Nebyla si jistá, jestli tím mínila majitele toho psa, nebo svého bývalého manžela.

★

Přijela na kole. Dávalo jí to možnost pohybovat se ulicemi snáz a rychleji než autem. Nadto díky tomu mohla zkontrolovat všechny chodce, kteří ji míjeli, jestli někdo neodpovídá popisu muže venčícího psa. Přestože podle Thomase muž odešel směrem k Østerbrogade, projela od planetária kolem všech jezer v naději, že se tam někde bude procházet muž s charakteristickými záškuby ruky, oblečený v černém a s pitbulem. Napočítala celkem pět lidí venčících psy, ale nebyla tam ani vzdálená podoba, ať už šlo o páníčky, nebo o psy.

Mohla se opřít jen o očité svědectví svého bývalého manžela a pár dalších návštěvníků parku, která jí moc nepomohla, protože podle některých byl muž s pitbulem mladý, podle jiných ve středních letech, někdo si vybavoval jeho plnovous, další tvrdil, že vousy neměl, podle svědků mohl být zrzavý, světlovlasý, nebo holohlavý stejně jako hubený, nebo naopak dobře stavěný. Tohle zažívala často. Jenomže v tomhle případě ji to obzvlášť štvalo.

Jeden jediný svědek natočil část události na mobil a odevzdal záznam policii, jenže majitel psa na jeho nahrávce nebyl. Zmizel nejspíš v okamžiku, kdy se všeobecná pozornost upírala na bezvládné dítě v náručí kvílejícího otce. Lykke to video neviděla. Věděla, že nebude smět případ vyšetřovat, ale i tak se toho snažila zjistit co nejvíc.

Na policejním ústředí existoval jeden precedens. Manželka velitele vyšetřování Rolanda Triela byla brutálně zavražděna u nich doma. Když byl případ po několika letech uzavřen, ukázalo se, že Triel měl u sebe kopie veškerých zpráv a fotografií. Vyšetřoval tu vraždu na vlastní pěst, a nutno poznamenat, že úspěšně. Nakonec dostal disciplinární důtku, ale nic víc. Triel se pro Lykke stal vzorem. Znal její příběh, a přestože se spolu bavili jen zřídka, zastavil ji jednou ráno na chodbě a k pozdravu přidal s pochopením přátelskou radu: „Nesmíš to nikdy vzdát. Někde tam je.“

Thomas po smrti Gry nějakou dobu docházel na psychiatrii. Lykke také nabízeli krizovou pomoc a terapii, ale ona s díky odmítla. Tím byl zatlučen první hřebíček do rakve jejich manželství, přestože už předtím v něm byly trhliny, kterými je špehovala její nesnesitelná tchyně Myrna.

Thomas nechápal – ani jeho všudypřítomná matka to nechápala –, že Lykke je tou událostí zdánlivě naprosto nedotčená, což samozřejmě vůbec nebyla pravda, jenomže prostě neměla v povaze se tomu poddávat nebo ukazovat své pocity navenek. Bylo jí jasné, že jakmile by se jednou dostala do spárů psychiatrů, znamenalo by to konec její kariéry, a tím i možnosti tu bestii najít.

Tyhle úvahy se jí honily hlavou, když zoufale prohlížela chodníčky kolem jezer.

Jelikož na březích jezera pátrala bezvýsledně, sedla zase na kolo a vyrazila po Webersgade. Potom pročesávala všechny postranní ulice směřující na severovýchod. Takhle „vyluxovala“ jednu po druhé všechny „bramborové řádky“ bývalých dělnických domků a bloky domů až po Dag Hammarskjölds Allé. Skončila na Holmenském hřbitově, kam lidé se psy také rádi chodívají, ale ani tam nebylo po muži ani vidu ani slechu.

Lykke si otřela čelo. Mezi náhrobky se proháněl studený vítr. Pod větrovkou měla jenom triko a na nohou tenké legíny, třásla se zimou a zároveň se potila. Pohlédla na hodinky. Takhle do práce přijít nemůže. Musí se jet domů převléknout. Nesnídala a není namalovaná. Bylo tři čtvrtě na devět. Úplně slyšela Hanse Odína, jak na ni z kanceláře volá, ale to se nedá nic dělat. Určité věci se prostě odložit nedají.

6. kapitola

„Jmenuje se Andrea Hahneová,“ řekla Nora Benderová. „Bylo jí 77 let. Bydlela tu zřejmě sama. V ložnici stojí jenom jedna postel a nikde nejsou stopy nějakého muže nebo jiných trapičů.“

Rudi si pečlivě prohlížel mrtvolu v křesle. Žena měla jedno oko pootevřené. Mléčný povlak svědčil o dvou dnech, po které tu už seděla. Drdol z bílých vlasů se uvolnil, pravděpodobně následkem prudkých úderů do obličeje. Zuby měla posunutě šikmo dopředu mezi rty. Byly umělé, ale nevypadly.

„Co to má na ruce?“ zeptal se.

„Popáleniny, ale nenalezli jsme popel ani nedopalky,“ odvětila Benderová.

„Kdo ji našel?“

„Poslíček ze supermarketu. Objednala si pár věcí a využila dopravu zdarma. Dobře se na ni pamatuje. Vždycky měla na sobě tlustý kabát zapnutý na knoflíky a na hlavě sluneční brýle a čepici, ať bylo počasí jakékoli. S nikým se nebavila, už jenom popocházela a kupovala pouze to nejlevnější. Krause mluvil s jejím sousedem. Co povídal, Waltré?“

Mladý vyšetřovatel pořád stál u jídelního stolu a nepřibližoval se.

„Že žila za staženými žaluziemi a nikdo za ní nechodil. Bývala vdaná. Našli jsme nejen oddací list, ale i úmrtní.“

„A co ten pták? Máte nějakou představu, co to má znamenat?“

„Asi nějaké poselství,“ uvažovala Benderová.

„Třeba ho sem nalákala a chystala se ho sníst, ale pachatel měl jiný nápad,“ ozval se asistent.

„Je to chovný holub,“ upozornil Rudi. „Je okroužkovaný. Někomu patří.“

„Tak si může požádat o náhradu škody,“ opáčila rozmrzele Benderová.

„Možná ho sem přinesl vrah,“ navrhoval Krause.

„Já myslím, že patřil té paní,“ odhadovala Benderová. „Vrah mu zakroutil krkem jí přímo před očima. Je to fakt jedna z nejodpornějších vražd, co jsem kdy viděla.“

„A co další stopy?“ zeptal se Rudi.

„Technici objevili jedinou nábojnici 9 mm. Ležela u jejího levého chodidla. To je to místo označené kroužkem, aby to bylo jasné, takže pachatel byl buď krátkozraký, nebo mu to prostě bylo jedno. Vystřelil jednu ránu do srdce na krátkou vzdálenost.“

Rudi na ni pohlédl.

„To vidím.“

„O tom nepochybují.“

Nora Benderová byla protivnější než kdy dřív. Rudi měl chuť zeptat se, co jí udělal, ale raději se soustředil na práci.

Přešel do kuchyně. Byla stejně stará a ošoupaná jako zbytek domu, ale uklizená. Z opačného konce kuchyně vedly dveře na terasu. Ve dřezu ležel jediný talířek s příborem a sklenička se zrnitou vnitřní stranou. Na pánvi na sporáku zůstaly zbytky volského oka. Poslední jídlo. Rudi nahlédl do ledničky. Lampička váhavě zablikala a odhalila převážně prázdné poličky a na nich jen něco málo jídla ve skle.

„Nevíte, jestli...?“

Uslyšel klapnutí dveří a vrátil se do pokoje. Byl tam s mrtvolou sám. Seděla v ostrém světle. Rána po vstřelu, pohmožděniný a ztuhlá krev. Jedna ruka byla pokrčená a opírala se o područku, druhá visela volně dolů. Jeden z nejsmutnějších obrázků, které kdy viděl. Možná byl dojem tak silný kvůli tomu mrtvému holubovi. Hlavičku a prsa měl potřísněné krví.

Vytáhl zásuvky komody. Madla už byla prověřena na otisky prstů. V horní ležely nějaké papíry, fotoalbum a další maličkosti. Prostřední obsahovala sadu příborů pro šest až osm osob a v dolní byly naskládané ubrusy a ručníky. Komoda byla pokrytá tenkou vrstvou prachu. Přešel k pohovce. Na malém stolku ležela látková dečka, na které stála slánka a pepřenka z laciné imitace stříbra. Pohlédl k jídelnímu stolu. Něco tu nehrálo. Chvilku mu trvalo, než na to přišel. Jídelní stůl byl stejně zaprášený jako komoda. Určitě proto, že paní při jídle sedávala na gauči a dívala se na televizi, prastarý přístroj v zavírací skříňce s pokojovou anténou.

Přešel k jídelnímu stolu. Pravá židle byla odsunutá, jako kdyby tam někdo seděl, ale prach byl nedotčený. Sklonil se nad desku stolu a všiml si v prachu čtyř kroužků. Každý z nich byl velký jako desetcent. Tvořily rohy obdélníku o velikosti zhruba dvacetpětkrát třicet pět centimetrů.

Rudi se narovnal. Mezi skomírajícími pokojovými rostlinami ležela lepenková krabička. Uchopil ji mezi dva prsty a zvedl ji ke světlu. Bylo na ní napsáno „KORES“ a pod tím ve čtyřech jazycích „barvicí páska“. Krabička byla plná. Opatrně ji otevřel. Barvicí páska na dvou kotoučích.

Do dveří strčil hlavu Horst Mihlnetz.

„Nazdar, Rudi. Nevíš, kdy budeme moct mrtvolu odvézt? Soudní lékař by se na ni rád podíval co nejdříve. Seibeck se bojí, že se na to vrhnou média, tak abychom byli připraveni.“

„Pokud jde o mě, můžete se do toho dát hned.“

„Super. Začneme...“

„Fritz už odjel?“

„Myslím, že zrovna skládá věci do auta.“

„Mohl bys mi ho sem, prosím tě, poslat, až půjdeš pro vak na mrtvé?“

„Jasně. Momentik.“

Utekla minuta. Technik dorazil. Kombinézu už měl sundanou a byl v civilu.

„Co pro tebe můžu udělat, Rudi?“

Komisař zvedl krabičku.

„Vezmi ji na analýzu. Je to barvicí páska do psacího stroje. Viděl jsi ho někde v domě?“

Fritz rozhodně zavrtěl hlavou.

„Ale taky jsem se po něm nedíval.“

„A mohl by ses kouknout teď?“

„Začnu v ložnici.“

Fritz opatrně uchopil krabičku do ubrousku, který vytáhl z kapsy.

Rudi ucítil, že mu vibruje telefon. Přišla mu zpráva od Franse Seibecka. Psal vždycky velkými písmeny: PŘIJĎ KE MNĚ DO KANCELÁŘE HNED JAK SE VRÁTÍŠ NA STANICI JE TO DŮLEŽITÉ.

7. kapitola

Když Lykke odstavila kolo před policejním ústředím, bylo už skoro půl jedenácté. Zvedla oči ke kanceláři Hanse Odína a uviděla hlavního vyšetřovatele stát s rukama v bok, jak se na ni upřeně dívá. Zamávala mu. Odpovědi jí byl ukazováček mířící nejprve na ni a potom k zemi.

Rychle prošla vrátnicí, kde v kukani seděl Mikkel Joensen, jeden z mladých strážníků. Vyběhnout po točitých schodech nahoru byla dobrá rozcvička.

Dveře Odínovy kanceláře byly otevřené. Na okamžik ji napadlo, že se jí chystá seřvat tak, aby to slyšeli všichni kolem, ale to přece není jeho styl. Naopak. Hans Odín oceňoval její pracovní odhodlání a zaujetí pro věc. Podezírala ho, že s ní má velké plány, přestože by to samozřejmě nikdy nepřiznal. Byl to alfa samec středního věku se vzhledem lehce rozmrzelého bouřliváka, celkem hezkého, s hustou hřívou černých vlasů, jenž se však nikdy neusmíval. O jeho osobním životě nevěděla nic, jen to, že je ženatý, má děti a jeho oblíbeným filmem je *Drsný Harry*.

Když Lykke vešla, seděl na židli a dělal si poznámky do nějaké složky.

„Zavři dveře,“ vyzval ji, aniž zvedl oči.